

žádostí, aby objednaný margarín byl dle těchto předpisů zhotoven.

Firma zaslala margarín s přípisem, že zhotoven jest přesně dle předpisů jí zaslanych a že neobsahuje žádný konzervační prostředek, který by snad byl u nás zakázán. Když objednávka došla, doručil obchodník A. B. z příkazu jeden vzorek okresnímu lékaři dru Pičmanovi, který zaslal ho do ústavu ke zkoumání potravin, druhý vzorek zaslal ještě z opatrnosti do soukromého chemického ústavu k rozboru. Zatím však, než rozbor došly, byl obchodník nucen, aby se mu zboží nezkažilo, margarín rozprodal. Když zboží bylo již vyprodáno, došly znalecké rozbor a nálezy shora uvedených ústavů, které zněly: „Zkoušený margarín obsahuje 0.1 proc. kyseliny borové, t. j. konzervačního prostředku dle našich předpisů nepřijatelného, a nutno jej posouditi jako zboží lidskému zdraví škodlivé.“

Výsledek všeho byl, že na obchodníka A. B. podáno bylo trestní oznámení pro přestupek § 14. č. 2. zák. o obchodě potravinami, že totiž na prodej choval a prodával potraviny, které jsou způsobily škoditi zdraví lidskému, a týž byl odsouzen do vězení na dva dny, jež změněno v pokutu 200 Kč, a dále k pokutě 200 Kč, v případě nedobytnosti k trestu vězení v trvání dalších dvou dnů.

Voda na vlasy, po níž vlasy krásně vypadají.

(Okresní soud v Olomouci.)

Naši čtenáři mají jistě v živé ještě paměti soudní případ, o němž jsme kdysi referovali a který točil se kolem nádherných vlasů slavné naší pěvkyně Emy Destinové, jež byvše ošetřeny v salonech paní Lavecké nějakou vodičkou, vypadaly tak krásně, že po prvním umytí hlavy zůstaly v umyvadle.

Podobný případ byl nyní předmětem soudního líčení u okres. soudu v Olomouci. Známa olomoucká herečka Anna Pražská, choť režiséra Pražského, použila nedávno prostředku až do nebe vychvalovaného, značky „Harra“. Po jeho použití dostala však velké bolesti hlavy a když potom šla do jistého kadeřnického závodu v Olomouci se dáti kadeřiti, zjistila kadeřnice, že jí vlasy zůstávají na želízku a že v chumáčcích vypadávají.

Manžel herečky, režisér Pražský, vzal zbytek preparátu, kterého jeho choť použila, a zanesl ho s příslušným udáním do městské laboratoře, která ho zaslala stát. ústavu ke zkoumání potravin v Brně. Tento pak sdělil, že sice samotný vzorek „Harra“ jest nutno považovati za nezávadný, že však přídatková vodička k preparátu „Harra“, zjištěná jako vodní roztok natriumpolysulfidu a nalézající se v menší lahvičce, jest škodlivá. Jeho celková alkalita jako hydroxidu sodného obnáší 2.2% místo maximálního 1%.

V důsledku toho bylo učiněno oznámení na majitele kadeřnického závodu, od kterého pí. Pražská onu vodičku koupila, a minulý týden konalo se v této věci přelíčení.

Kadeřník udal, že kosmetický prostředek „Harra“ kupuje již 12 let u drogisty Aloise

Erbeny v Trutnově a podobný případ prý se mu ještě nepříhodil. Poznamenal, že mohly vlasy vypadati také následkem horkého želízka při kadeření.

Byla tedy vyslechnuta kadeřnice, která ji tehdy kadeřila; prohlásila, že měla tehdy želízko úplně vlažné.

Soud majitele kadeřnického závodu od žaloby zprostil, jsa toho náhledu, že on za jakost prostředku „Harra“ rozhodně nemůže zodpovídati, poněvadž sám o své újmě ji nikterak nemíchal s event. škodlivými látkami, které ústav pro zkoumání potravin v Brně zjistil. Rozhodl se však, aby spisy postoupeny byly okresnímu soudu v Trutnově za účelem trestního řízení proti Aloisu Erbenovi v Trutnově, který kosmetický prostředek „Harra“ vyrábí.

Hackenkreuzler vojákem.

(Divisní soud v Košicích.)

Josef Heintl, právník ze Souše u Mostu, je podle četnické relace hackenkreuzlerem a jako takový odpůrcem všeho, co není německé. Když byl odveden na vojnu, musil chtěj nechtěj narukovat, ale jako řádný buršák chtěl svým kamarádům ukázat, že se za jejich vznešenou ideu umí obětovat. A tak už po čtrnáctidenním pobytu v záložní důstojnické škole v Košicích dopustil se skutku, pro který stál v těchto dnech před tamějším divisním soudem.

Vojenský prokurátor žaloval, že dne 29. října 1925, když byl na cvičišti, odepřel vykonati rozkazy četaře-důstojnického čekatele a že na jeho opětovný rozkaz odpověděl s vysokou: „Pane četař, nekřičte na mě!“ a odešel ležerně asi šest kroků nazpět, zatím co celý oddíl byl v pozoru. Na domluvu četařovu dělal sice chvíli dobrotu, ale jak četaře Fajkla vystrídal četař Žampa, zase nechtěl cvičit. Když ho četař upozornil na následky, shodil se sebe tornistru, strhal si provokativně čekatelské pásky a prohlásil: „Já cvičit nebudu, zavřete mě třeba hned na pět roků.“

Četař zavolal kapitána Holuba a ten nařídil za trest delikventovi, aby běžel poklusem po cvičišti. Heintl však ani tentokrát neuposlechl, rozkaz nevykonat a proto byl dán do vězení.

U soudu choval se velmi klackovitě a patrně přemýšlel, jak by získal slávy v očích svých kolegů. Když po přečtení žaloby se ho předseda zeptal, co má na obhájení, odpověděl drze: „Já jsem vás ani neposlouchal.“ Proto mu byla žaloba ještě jednou přečtena německy, ačkoli zná česky velmi dobře. Teprve pak se hájil, ale nějak divně. Oháněl se Masarykem a jeho teoriemi, ač se to nesrovnává s jeho přesvědčením. Vymlouval se, že s ním nespravedlivě zacházeli, ačkoli svědkové dokázali, že mu žádný ani slovem neublížil. Ke konci obhajoby pronesl jakési nejasné podobenství:

„Když máme patronu a neopatrně s ní zacházíme, vystřelí.“

„A kdo má být ta patrona?“ táže se předseda.

„Já přece a vystřelil mě četař Žampa.“

„Podle kterých názorů?“

„Podle mých i jiných.“

Po vyslechnutí devíti svědků, kteří žalobu potvrdili, vysvětlil předseda štábní kapitán dr. Menšík Heinlovi, že voják něco sněsti musí a že on jako hackenkreuzler je právě stoupencem směru velké disciplíny a poukázal na to, co se dělávalo za Rakouska s vojáky a jaká je vojenská disciplína v Prusku, pro něž on tolik horuje.

Heinl byl odsouzen pro zločin porušení subordinace k trestu devíti měsíců, zostřeného každý měsíc postem a tvrdým lůžkem. Vojenský prokurátor štáb. kapitán dr. Pavlíček i odsouzený vyžádali si tři dny na rozmyšlenou.

—ij—

Kolegou okradený zloděj.

(Zem. trestní soud v Brně.)

Soudní přelíčení, které uzavřelo jednu kapitolu ze života dvou brněnských flákačů, bylo veselé, právě jako celá tato historie, jejímž vyvrcholením bylo, že dva kamarádi zlodějského cechu svorně zasedli na lavici obžalovaných, oba zloději, ale v tomto případě jeden zloděj a druhý okradený.

Karel Hainc a Rudolf Najman jsou dva umělci života, když jde o to, žít bez práce a na cizí útraty. Policejní relace, která o nich praví, že jsou bez zaměstnání, jim velmi křivdí — mají hned řemesel několik. Předně pasáctví, neboť oba se dávají vydržovat svými milenkami. Dále nepohrdnou ani vlastní prací: flákají se celé dny na nádraží a ke každému člověku, nesoucímu zavazadlo, se přidruží a drmolí: „Vašnosti — já jim to odnesu!“ Ochotně si naloží svěřený kufr na záda — a hledí jej co nejlépe odnést — ovšem sobě. Pak se v závětrí „čuba“ (zámek) otevře a obsah kufru prodá. Dlouho pracovali dohromady a dělili se o výdělek. Až jednou Najman měl smůlu a musil si ji odsedět několika měsíci. Hainc zatím pracoval pro sebe.

Nedávno vyšel Najman z „lochu“ a první cesta ho vedla do hostince, kde doufal najít kolegu. Našel ho a vypravoval, jak tenkrát jeho „rit“ skončil „u třech lvíčků“ (u soudu na Cejlu): „Tak jsem si to hasil s kufrem a najednou jsem cejtil, že je to horký: skrz „jiskru“ (okno) jsem zmerčil fízla (tajného), který bral vítr. To už jsem z toho cejtil mlejn (soud). Chtěl jsem vzít roha, ale vlít jsem zrovna chlupatému (strážníkovi) do náruče, a už jsem měl hlavu zabalenou do smutku a hajdy do šeredy (byl jsem zatčen a odveden na radnici). Páni mi pak ve mlejně napařili pět holejch (měsíců). Teď sem levej (bez krejcaru) a ty seš ňákej napáknutej — hoď něco do placu!“

Ale Hainc byl velmi sobecky naladěný. Vysvětlil Najmanovi, že už se starým kamarádstvím je konec. Peníze sice má, protože jeho fuchtle chytila křena, ale platit nebude za něj nic. A potom bude dělat sólo (pracovat sám) — Najman je nešika a jen by ho do něčeho zavlík.

Najman chvíli nadával, ale potom jen odplivl, křikl na hostinského, že to zatáhne zejtra a rychle zmizel. Po jeho odchodu se Hainc

covi přece jen zželelo starého kamarádství, a zavolal hostinského, že Najmanův cech vyrovná. Sáhnu do kapsy, kde měl složený tři stokoruny — ale kromě trochy drobných nebylo v ní nic. To ho dožralo — kamarád okradl kamaráda, zloděj zloděje, a ve vzteku tak se zapomněl, že zavolal policajta.

Najmana chytli, ale Haince si tam nechali také, protože Najman si řekl: „Když už, tak ať to stojí za to!“ a prozradil všechno, co ukradl, když ještě pracovali společně.

A tak byli odsouzeni zloděj i okradený. A slavný senát, aby vtip nezkažil, naměřil oběma stejně, po osmi měsících.

Z CIZINY

Z přístavní čtvrti v Hamburku.

V bezprostřední blízkosti míst horečného shonu a ruchu hamburského přístavu je čtvrt, v níž bída, neřest i zločin jsou odedávna domovem. Bída, jež tam sídlí, jest hmotná, mravní i bytová, a v jejím stínu odehrávají se často nejstrašnější tragédie. Hamburský porotní soud rozsuzoval v minulých dnech jednu z takových tragédií.

Před porotou stála mladistvá vražednice svého dítěte. Jest dcerou prostitutky, ale neznala ani své matky, ani otce. Avšak její matka před léty přece ji vzala k sobě, neprozradila jí však, že jest její matkou. S matkou žil v divokém manželství muž, jemuž se dívka zalíbila. Netušil, že je to dcera jeho ženy. Při intimním soužití všech ve společném malém bytě, sestávajícím z jediné místnosti s předsínkou, záhy došlo mezi nimi k důvěrným stykům, jichž plodem bylo dítě.

Později navázal s dívkou milostný poměr jiný muž a i z tohoto poměru zrodilo se dítě.

Za krátký čas nato došlo mezi dívkou a otcem jejího prvního nemanželského dítěte, jejím to nevlastním otcem, k novým stykům a tak přišlo na svět třetí její dítě. V té době všeobecná nezaměstnanost uvrhla všechny z nich do nouze krutější než byla kdy před tím. Dosud vždy ještě nájemné z chudého svého bytu jakž takž zaplatili, ale nyní již na činži vůbec nesehnali a konec byl ten, že soudní vykonavatel provedl nucené vyklizení bytu a chudíčký nábytek i s obyvateli vyhodil na ulici.

Tu ubohá dívka byla zachváćena zoufalstvím. Neměla naději, že by se obživila se svými třemi dětmi, z nichž nejmladší zimou a hladem již skoro umíralo. Vlny mohutného Labe dmuly se tak blízko, na dosah ruky od ní, a tu ubohá nevědouc ani, co činí, hodila své nejmladší dítě do jeho hlubin...

Zdrčená a zničená stála nyní před porotou, obžalována jsouc ze zločinu vraždy svého dítěte. Soud zjistil, že na všech třech svých nemanželských dětech lpěla vřelou mateřskou láskou a že jen zoufalství a nejkrajnější bída dohnaly ji k jejímu hroznému činu.

Soud byl otřesen jejím osudem a sám